

печатните издания на и за малцинствата. Обществото като цяло проявява по-голям интерес и е по-склонно да издава периодични издания на други езици, предимно на френски.

Погледнато теоретично и от птичи поглед **новото столетие**, времето след възникването на кръга „Мисъл“ като че ли е по-благоприятно. Тогава се поставя началото на разпадането на монообщностния модел. Но и тогава трудно може да се открие същинска малцинствена литература. Открива се друго - литературни изяви на автори с друг етнически произход, чиито текстове, обаче, по правило заявяват българско самосъзнание. Косвена и по-скоро второстепенна пречка пред възможността за заявяване на друго етническо съзнание са силните центростремителни сили в обществения живот и в литературата, породени на първо място от бляна по Македония. Всъщност единствената значителна фигура е Дора Габс, дъщеря на преселник от Русия.

През десетилетията след края на **Втората световна война** в българския литературен живот могат да се открият автори, които имат различна етническа принадлежност, зафиксирани както в имената им, така и в текстовете им. Споменавам имената, тъй като те са проблем далеч не само на етническите турци. Не малко етнически евреи се подписват с български по форма псевдоними или дори официално приемат български имена (Валери Петров, Драгомир Асенов, единият от Братя Мормаревци, В. Самуилов)/ 11/ Етнически различното име на автора не е непременно маркер за „другост“ или „малцинственост“ на текстовете му (Давид Овадия, Арманд и Виктор Барух, Хаим Оливер). Сериозно е присъствието сред критиците - Исак Паси, М. Наимович, Алб. Бенбасат и пр. - които до този момент предпочитат да се идентифицират като българи. По-важни са особеностите на текстовете - сюжети, внушения, градене на малцинствена митология. Подобни неща се откриват у Усим Керим. Забелязват се и единични имена на емигранти в България - Аргирас Митропулос.

Не бива да се забравя, че през този период етнически другите автори са подложени на двупосочни въздействия от страна на властта. От една страна представителите на малцинствените групи по традиция и винаги са насочвани към приобщаване, към асимилиране, в други случаи обаче, за целите на формално разбираема представителност, те са били насърчавани да заявяват своята различност и са възнаграждавани за нея, най-малкото чрез поставянето им в различни президиуми и представителни органи.